In dit nummer o.a.:

PROJECTEN

La casa del Buen Dios	6
Hombres Hermanos	7
Jeison	8
Montanuela	9
Montenegro	10
School van Claudia	11

Stichting Hogar helpt!

HOGAR nieuws

2020
nummer 02
Jaargang 25

HOGAR-Nieuws is een zelfstandige uitgave voor Stichting-Hogar

VOORWOORD

Beste lezers,

Voor jullie ligt het tweede magazine van 2020. Op de valreep van dit jaar brengt onze voorzitter jullie hiermee op de hoogte van de stand van zaken bij de diverse projecten.

Een vreemd jaar, waarin de wereld in de ban is van een pandemie. Waarin we voor het eerst sinds het bestaan van Stichting Hogar niet bij elkaar konden komen voor een jaarlijkse reünie, zelfs niet met het bestuur. Laten we hopen dat 2021 betere tijden brengt!

Dankzij jullie trouwe jarenlange lidmaatschap kunnen we deze projecten nog steeds financieel ondersteunen. Extra steun is overigens altijd welkom! Zo hopen we de huidige projecten te blijven ondersteunen.

Langs deze weg wensen we jullie fijne feestdagen, hopelijk samen met de mensen die belangrijk voor jullie zijn. Op naar een gezond en voorspoedig 2021!

De redactie van HogarNieuws

Stichting Hogar draait door!

Fausto:
"This is for 45 families. The cost is € 13 per family.
The next week it is neccesary for others 50 families !!!!"

Geen geld voor thuiscomputers dus ook geen lessen op afstand.
Geen school betekent ook geen warme maaltijd tussen de middag.

Hoe zouden ze het met Kerst gaan doen?

Lees het artikel op pagina 4.

Abonnee worden?
Mail ons dan op
leden@hogarnieuws.nl
U bent van harte welkom!

HOGAR-Nieuws staat boordevol foto's en updates van alle projecten waar Stichting HOGAR al jarenlang haar steun aan geeft. Projecten die ook echt van de grond zijn gekomen door de tomeloze inzet van de vrijwilligers. Mooie en bijzondere projecten waar ook nog groei in zit. Hierdoor heeft Stichting HOGAR een goede naam opgebouwd binnen de verschillende gemeenschappen waarin de projecten zich bevinden. Maar ook de lokale overheden weten Stichting HOGAR inmiddels te vinden en te waarderen als volwaardige partner en adviseur op het gebied van projecthulp. Dankzij de donaties en de goede besteding daarvan krijgen immers duizenden kinderen een kans op een betere toekomst!

Abonnement

U kunt abonnee worden van HOGAR-Nieuws voor maar € 15,- per jaar. U wordt 2 keer per jaar middels het magazine op de hoogte gehouden van de voortgang van alle bestaande projecten en de financiële kant ervan. Niet alleen in beeld, maar ook in geschrift wordt gedetailleerd weergegeven hoe alles ervoor staat en wat er precies dat jaar gedoneerd is.

Een kind, een maaltijd!
Maak € 17,50 over op
NL14 INGB 0009 5617 37
t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'Maaltijd'

EEN MAAND LANG ETEN OP SCHOOL

Een kind, een tas!
Maak € 17,50 over op
NL14 INGB 0009 5617 37
t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'schooltas'

Voorwoord
Van de voorzitter

Zoals het er nu uitziet zie ik mijzelf, komend voorjaar, nog niet naar Colombia reizen. Corona problemen staan dit in de weg! Afgelopen reis was ik net op tijd terug, 1 maart. Een week later werd ook Nederland getroffen door dit virus. Ik schrijf dit voorwoord begin november maar verwacht niet dat er m.b.t. het verre reizen nog veel veranderingen zullen zijn. Stichting Hogar Projecthulp heeft, met medewerking van Fausto, veel gezinnen kunnen helpen door hen een voedselpakket te schenken. Op pagina 4 kunt u lezen hoe deze gezinnen de Corona problemen ervaren. 2020 Is een heftig jaar geweest voor velen. Laten we hopen dat 2021 er wat rooskleuriger gaat uitzien.

In de Hogar-nieuws uitgave nummer 01 dit jaar schrijf ik in het verslag van Kinderdagverblijf Mojika in Cali dat ik de mooiste en meest dankbare klus heb van Hogar en dat ik het eigenlijk vreemd vindt dat er nog steeds geen opvolger zich gemeld heeft die deze reizen van mij wil en kan overnemen. Een spontaan geschreven bericht welke heeft geleid tot een paar enthousiaste lezers die wel eens met het bestuur hierover van gedachten zouden willen wisselen. Deze reacties overvielen mij en zijn besproken in onze onlangs gehouden bestuursvergadering. Natuurlijk is het nodig om e.e.a. voor de toekomst veilig te stellen maar het is de wens van het bestuur dat, zolang ik nog gezond mag zijn, ik mijn functie blijf uitoefenen. Met dank voor dit grote vertrouwen zal Hogar van mijn diensten, voorlopig gebruik blijven maken en zal ik mij voor de volle 100% blijven inzetten om ook U, naast vele andere sponsoren, om financiële steun zal vragen. Een plezierige en dankbare taak welke ik graag blijf doen.

Ik wens U/jullie veel leesplezier en een goed en gezond 2021. Oh ja, ik zou niet mezelf zijn als ik U niet bij deze nog even op wil wijzen dat giften, nog dit jaar gestort, een mooie aftrekpost op de belastingaangifte kan zijn! Dank hiervoor!

HANS KERSTEN.

CORONA en 'onze' schoolkinderen

Dagelijks worden we er al maandenlang mee geconfronteerd, het Corona virus! Uitgegroeid tot een wereldwijd probleem en ook Colombia bleef niet gespaard van de gevolgen die dit met zich meebrengt. Hier in Nederland zijn we ook nog lang niet af van dit onvoorspelbare, onbekende virus.

Zijn we verkouden? Voelen we ons niet lekker? Koorts? Nemen we een mandje mee de supermarkt in en gaan we vooral niet met meer dan een persoon naar binnen? Houden we wel genoeg afstand? Handen gewassen? Hebben we wel genoeg eten in huis voor het geval dat....? Uit eten? Mondkapje nodig? Eenrichting-loop-verkeer in de stad, parken gesloten, afstand houden!! Zo kan ik nog wel een aantal vragen bedenken. En de scholen niet te vergeten! Bent u het ook al niet meer dan zat? Regels en regels, maar het is wel voor onze eigen bescherming en gezondheid en vooral respect naar en voor elkaar.

We werden overspoeld met informatie over allerlei vakantiemogelijkheden. Wel naar Frankrijk, Spanje of Griekenland! Maar hoe zit dit nou eigenlijk in Colombia? Regelmatig heb ik overleg met Fausto hierover. Kunnen "onze kinderen" ook niet naar school? We praten hier wel over heel wat kinderen, t.w. 30 in Copacabana, 30 in Montenegro, 450 in Nueva Florida, 425 in Altos de Oriente, 750 in San Nicolas. 450 bij het project van Jeison, 2250 van het college van Claudia en hoe zit het met de 245 baby's in de dagopvang van pater Julio? Even snel opgeteld heb ik het al snel over ruim 4000 kinderen. Maar dan gaat het wel even anders dan bij ons!!

We hebben nu eenmaal te maken met arme mensen! Geen geld voor thuiscomputers dus ook geen lessen op afstand, geen school betekent ook geen warme maaltijd tussen de middag. De meesten komen ook al zonder ontbijt op school dus je kunt wel nagaan dat er sprake is van honger bij heel veel gezinnen! Ook al omdat vaak dat beetje werk dat papa of mama hadden nu is weggevallen.

I.C.B.F. doet haar best met voedselpakketten maar dat is verre van toereikend! In samenwerking met I.C.B.F en schooldirectie speelt ook Stichting HOGAR een niet onbelangrijke rol. Fausto heeft namens Stichting HOGAR aan diverse projecten etenswaren gedoneerd. Daar komt nog bij dat de vele thuisblijvertjes bloot staan aan diverse gevaren zoals verveling, stelen, lijm snuiven en... ouders die niet van hun kinderen kunnen afblijven, een kort lontje hebben en hen mishandelen!! Te triest voor woorden!

Kortom de beleving van Corona in Colombia is voor 'onze' kinderen wel duidelijk anders door de armoede dan bij ons, rijken! En wij maar mopperen dat we niet weten waar we aan toe zijn door al die verschillende regeltjes die ook nog eens een keer regionaal erg verschillend zijn! U kunt de rest zelf wel invullen! HOGAR heeft al bij heel veel dingen kunnen helpen en wat extra inzet van onze kant is hier zeerzeker van harte welkom! Wees maar blij dat wij het, ondanks de Corona, eigenlijk heel erg goed hebben! Ja, het is oneerlijk verdeeld in de wereld maar ook nu blijkt maar weer eens even dat het heel veel uitmaakt waar je wieg heeft gestaan!

HANS KERSTEN.

Geen geld voor thuiscomputers dus ook geen lessen op afstand, geen school betekent ook geen warme maaltijd tussen de middag.

Huidige situatie

Wereldkinderen is in 2017 begonnen met het project Historie en Roots om beschikbare informatie te verzamelen over interlandelijke adopties.In samenwerking met de universiteit van Leiden.

(De navolgende tekst is ontleend aan dit onderzoek).

Adopties uit Colombia

Vanaf 2005 werd in Colombia door veranderde wetgeving aan de binnenlandse adoptie prioriteit gegeven. Het ICBF veronderstelde dat dan veel minder kinderen naar het buitenland zouden gaan, misschien hooguit 30 procent van alle Colombiaanse adoptiekinderen, terwijl dat vroeger 80-90 procent was. Momenteel wordt door Wereldkinderen nog steeds bemiddeld in Colombia.

Vergeleken met vroeger hebben de kinderen nu vaak een meer gecompliceerde achtergrond, vaak is er sprake van medische problematiek of trauma. Vaak is de oorzaak voor het beschikbaar komen voor adoptie mishandeling en de schending van hun rechten. Dit betekent niet dat er in het verleden geen sprake was van mishandeling, maar de wetgeving over kindermishandeling was beperkt. In 2006 trad een wet in werking met betrekking tot misdaden tegen minderjarigen, ook gepleegd door hun eigen familie. Het aantal adoptiekinderen uit Colombia is de laatste jaren sterk afgenomen.

De Stichting Hogar beeindigde de inschrijvingen in 2008 en beperkte zich tot bemiddeling van de mensen op de wachtlijst. Per 1 januari 2010 stopte Hogar definitief met bemiddeling van adopties. De oorzaak van de sterke adoptie afname ligt, naast de algehele afname van internationale adopties, in een uitzending van een Colombiaans televisieprogramma over adoptie. Hierin werd het verhaal van een moeder in beeld gebracht die zei dat haar kinderen van haar waren afgepakt door het ICBF. De gevolgen van deze uitzending waren groot. Zo werden maatschappelijk werksters van het ICBF op straat uitgemaakt voor kinderhandelaars.

Als gevolg van deze ophef heeft het Colombiaanse Openbaar Ministerie alle dossiers van kinderen in het protectieprogramma onderzocht, om te verzekeren dat de procedure goed geborgd was. Dit zorgde voor een grote vertraging in adoptieprocedures. Daarnaast werd een nieuwe regel ingevoerd dat er tot de zesde graad naar familie van een kind gezocht moest worden, voordat het kind adoptabel kon worden verklaard. Hierdoor werden nauwelijks meer kinderen adoptabel verklaard. Inmiddels is deze regel teruggedraaid, maar rechters zijn nog steeds huiverig om een kind adoptabel te verklaren. Er komen daarom nog steeds maar enkele kinderen per jaar uit Colombia naar Nederland.

In de loop der jaren zijn er verschillende organisaties opgericht voor Colombiaanse geadopteerden.

- **Grupo Latino: Adoptees and Friends.** Deze organisatie werd opgericht in 2010 en was bedoeld voor alle geadopteerden uit Zuid- en Midden-Amerika.
- **Colombianos del Oriental of Condor Colombia.** Deze organisatie is in 2006 opgericht voor geadopteerde Colombianen ouder dan 16 jaar in Oost-Nederland. De organisatie bestaat inmiddels niet meer.
- **Chicolad.** In 1997 werd de vereniging Chicos Colombianos Adaptados opgericht, ook wel Chicolad genoemd.54 Chicolad wilde naast sociale activiteiten ook goede doelen in Colombia steunen.
- **Colombianos Groningen.** Voor 2003 was Colombianos Groningen onderdeel van Chicolad. Toen deze organisatie werd opgeheven, is Colombianos Groningen doorgegaan met het organiseren van activiteiten. Naast het organiseren van activiteiten zijn ze ook ervaringsdeskundigen als het gaat om adoptie, rootsvragen en het uitwisselen van reiservaringen naar Colombia.

Sinds 2007 bestaat de Stichting interlandelijk Geadopteerden (SiG). Dit is één gezamenlijke adoptievereniging voor alle geadopteerden. Zij hebben als doelstellingen om geadopteerden ongeacht welke afkomst samen engen en via opinievorming en informatievoorziening de belangen te behartigen van de grootste georganiseerde groep geadopteerden in Nederland.

Plan Angel is in 2008 opgezet door geadopteerde Colombianen. Zij gaan naar Colombia toe om DNA-testen af te geven aan Colombiaanse ouders die niet weten waar hun kind is. De DNA-testen komen terecht in een databank in Amerika. Als geadopteerden niet zelf willen zoeken of hun papieren niet kloppen, kunnen ze bij Plan Angel terecht om hun Afstandsouders te proberen te vinden. Een geboortemoeder mag geen gegevens opvragen van een kind van wie ze afstand heeft gedaan, maar door Plan Angel is er voor die moeders toch een mogelijkheid om hun kind te zoeken.

Vanaf 1994 bestond bij Wereldkinderen de Werkgroep Roots Colombia. Ook heeft Wereldkinderen rootsreizen in groepsverband naar Colombia georganiseerd. Sinds 2013 behandelt Wereldkinderen geen rootsvragen meer en worden er geen reizen meer georganiseerd. Wereldkinderen verwijst hiervoor naar het FIOM en naar andere organisaties die zich meer gespecialiseerd hebben in Rootsreizen.

La Casa Del Buen Dios

Het projectjaar 2020 is HOGAR met een meevaller gestart!. Meerdere malen per jaar brengen geadopteerde Colombiaanse kinderen een bezoek aan hun geboorteland, Colombia. Heel begrijpelijk omdat het land de laatste paar jaren een stuk aantrekkelijker is geworden om het te bezoeken.

Veel meer rust en een betere infrastructuur hebben er voor gezorgd dat het land zo langzamerhand een fijn toeristisch land geworden is. Bij uitstek om juist nu op "roots"reis te gaan. Zo wordt ik af en toe benaderd om van advies te dienen. Fijn natuurlijk want dat geeft mij de gelegenheid om het bezoek te koppelen aan een bezoek aan een van onze projecten. Uiteraard niet zonder dat er gezorgd wordt voor een bijdrage aan het betreffende project. Casa del buen Dios is bij uitstek geschikt hiervoor. Samen met Fausto wordt dan als eerste een bezoek gebracht aan de Makro om inkopen te doen. Dit wordt dan afgerekend door de reislustige sponsor en vervolgens samen met Fausto, afgeleverd. Ook dit voorjaar lukte het mij om op deze wijze de donatie van HOGAR aan Casa del buen Dios "aan te besteden". Het is vaste prik dat er een paar maal per jaar inkopen worden gedaan voor dit project. Eten, drinken, melkpoeder, meel, rijst, suiker, tandpasta, luiers, washandjes, handdoeken, schoonmaakmiddelen etc. maken telkens weer deel uit van de schenking. Normaal gesproken doe ik samen met Fausto de boodschappen

Het is u zo langzamerhand wel bekend dat La casa del buen Dios een tehuis is dat gratis onderdak biedt aan kinderen die een levensbedreigende ziekte of aandoening hebben en een operatie nodig hebben. Zij kunnen hier, samen met hun moeder verblijven gedurende de behandelperiode in het ziekenhuis een blok verder. Ze komen van heinde en verre en moeten vaak liften of hele dagen in een bus zitten om er te komen. Zij leven in bittere armoede en grijpen deze laatste kans om in leven te blijven. Een flink aantal van de kinderen overlijd alsnog. Een in en in trieste zaak. Het enige dat HOGAR kan doen is er voor ze zijn en hulp te bieden door middel van het schenken van voedsel en andere middelen.

Voor dit jaar heeft HOGAR dus mogen profiteren van de schenking door een enthousiaste Hollandse Colombiaanse! Heel veel dank hiervoor.

HANS KERSTEN.

Hombres Hermanos

Winfrido Vercraeye, Belg van oorsprong en al bijna 50 jaren actief als priester in Colombia. Een paar jaren geleden is hij weer tot Belg genationaliseerd. Indertijd moest hij Colombiaan worden om, namens de kerk, zijn werk in Colombia te mogen blijven doen. Hij hielp de arme mensen en bouwde, jong en ambitieus als hij was, kerk en school.

Veel jongeren leerden daardoor lezen en schrijven maar ook hun wetten en rechten kennen! Dat kan gevaarlijk zijn want je kunt daardoor protesteren en de wet ontlopen! In de kerk predikte hij niet alleen het katholicisme maar leerde de parochianen hoe zij met elkaar moesten omgaan. "De Heer is er altijd voor je en helpt je een goed mens te zijn maar denk erom hij geeft je niet te eten, daarvoor moet je zelf zorgen en ik zal je daarbij helpen. Bidden kun je overal maar het stilt niet de honger!"

Dat dit de bisschop te ver ging bleek wel uit het feit dat hij uit Medellin werd weggehaald en ruim drie jaren in Bogota in afzondering zijn priesterschap moest uitoefenen. In retraite zijnde werd hem te verstaan gegeven dat hij "zieltjes moest winnen". Weer terug in Medellin in de wijk Manrique mocht hij geen parochie meer leiden. De man ging metselen en bouwen en lassen in zijn achtertuin en creëerde verblijven voor de oudjes van de straat. Zo bouwde hij 23 woninkjes voor de "oudjes" zoals hij ze noemde. Om financieel rond te komen las hij de Heilige Mis in diverse kerken in Medellin waarvoor hij een vergoeding kreeg. Voor een groot deel van de wijk is hij "De Padre" en wordt op handen gedragen.

HOGAR heeft in zijn kantine, samen met Winfrido, een aantal jaren lang veel straatkinderen en kinderen uit de armste gezinnen van een warme dagelijkse maaltijd voorzien. Samen met HOGAR en de gemeente Medellin sponsorden wij het eten en veel mensen uit de wijk hielpen bij de bereiding daarvan. Voor zijn eigen veiligheid en die van de "oudjes" bracht hij het hele gebeuren onder in een stichting "Hombres Hermanos "of Mensen Broeders. Hombres Hermanos heeft momenteel 103 ouderen om voor te zorgen. Onderdak is de grootste nood. De gemeente geeft wel een vergoeding voor het verblijf voor elk geplaatst persoon maar dit bedrag is niet toereikend om in alle kosten te voorzien. Veelal is de gezondheid van "de oudjes" zodanig achteruit gegaan dat er veel medische hulp nodig is. En niet alle medicijnen en hulpmiddelen worden volledig vergoed.

Jaarlijks help HOGAR de Pater om financieel en beetje beter rond te komen. Vorig jaar was dat door middel van de aanschaf van luiers voor minimaal 20 incontinente oudjes. Maandelijks heeft hij een kleine 2000 Tena luiers nodig maar er is maar genoeg geld voor 1 à 2 in plaats van 3 luiers per dag. En om voor een groot deel van de dag en nacht in hun eigen vocht te zitten is alles behalve wenselijk. Dat kun je menselijk gezien niet waarmaken.

Voor 2020 hebben dezelfde bijdrage weer toegezegd! Normaal gesproken dronken we samen een goed glas whisky, maar ook Winfrido heeft zich moeten aanpassen. Hij is redelijk gezond maar de whisky is water geworden en ook moet ik mij een beetje meer aan de regels houden! Niettemin "proosten" wij nog altijd op ons jaarlijkse weerzien. Winfrido, een man om van te houden!

HANS KERSTEN.

Het project Jeison

Waren het in 2003 nog 40 klanten, nu heeft hij meer dan 750 lotgenoten in de boeken staan die hij veel hulp biedt. In de jaren dat wij hulp bieden was dit meestal in de vorm van apparatuur. Weegschalen, ligbanken, computers, geluidapparatuur, en rolstoelen.

Hij heeft de hulp uitgebreid met fysiotherapie, tandarts, logopedie, sociaal werk en psychiatrie. Naar gelang de jaren verstreken lukte het Jeison om te verhuizen om de hoek naar een groter pand. Al snel bleek ook dit te klein en wist hij een aangrenzend pand aan te kopen met het geld dat hij als award van CNN ontvangen had. Je kijkt je ogen uit zoals zijn werkzaamheden zich hebben uitgebreid! Hoewel hij vrij veel geldelijke steun ontvangt vanuit grote organisaties uit het hele land blijven wij hem toch steunen, ook al is het op bescheidener wijze dan in het verleden.

Zijn grote wens is om ook de tandartsruimte af te stemmen op de steeds groter wordende behoefte. Van twee naar vier werkplaatsen. De ruimte is er al. Alleen de inrichting moet nog gebeuren. HOGAR helpt dit jaar met de aanschaf van de twee tandartsstoelen. Jeison zelf was naar een conferentie maar zijn moeder wist hem telefonisch te pakken te krijgen. Hierdoor heb ik hem persoonlijk even gesproken en hem op de hoogte gebracht van onze donatie! De altijd blije Jeison bedankt HOGAR hiervoor. Er van uitgaande dat wij wel weer zouden helpen was al op voorhand een "gracias" op papier gezet.

HANS KERSTEN

Montanuela in Copacabana

Van te voren waren we al door Fausto op de hoogte gebracht. De school heeft te maken met daklekkage! Het kleine schooltje is eigendom van de overheid die daarmee dus ook verantwoordelijk is voor dit soort zaken. Maar ja.... De overheid is niet echt de meest gemakkelijkste instelling om mee te onderhandelen.

Toch is het gelukt! Via het hoofd van de oudervereniging en buurtzaken kwamen we tot goede resultaten. De reden van de lekkage is zomaar uit de lucht gegrepen. Al in het verleden lekte het dak. Alleen de reparatie hiervan liet duidelijk te wensen over en bleek ook de oorzaak te zijn van de huidige problemen! Het was al eerder opgevallen dat zich het probleem maar aan een kant van het gebouw voordeed.

Dit jaar reisde mijn zwager, Janet's broer, met mij mee. Peter is architect en heeft ook als zodanig 37 jaar lang les gegeven in bouwkunde aan de universiteit. Peter, Fausto en ik zijn het dak opgegaan en daar werd al meteen door Peter de grote reparatie fout van de vorige lekkage geconstateerd. In plaats van een nieuwe laag betuum had men als bezuiniging gewoon een 12 centimeter dikke laag beton op het dak gestort en daarbij de oude betuumlaag ongemoeid gelaten. Het betonvocht drong door het dak naar binnen. Ook het beton scheurde enorm bij de 35 graden hitte! Hierdoor had ook het regenwater vrij spel! Toen wij hierover verhaal deden bij de wijkvereniging was de leidster woest! Zij stelde de overheid aansprakelijk voor de huidige lekkages en "klom in de boom".

Nog voordat wij weer naar Nederland vertrokken kwam het goede bericht dat de betonlaag van het dak zal worden verwijderd en het dak zeer spoedig zal worden voorzien van een nieuwe betuum laag. De overheid betaald! En zo hoort het ook. Maar je moet het wel eerst voor elkaar zien te krijgen. Mede dankzij de constructieve bijdrage van Peter.

Vanaf de grote weg welke van Medellin naar Rionegro richting o.a. de luchthaven loopt ga je rechtsaf stijl omhoog over een gravelpad. Een plaats waar je in de verste verte geen school zou verwachten! De kinderen die hier naar school gaan moeten uit de wijde omgeving komen en velen lopen dan ook meer dan 45 minuten. Het gebouwtje bestaat uit twee lokalen met daartussen toiletten en een eetruimte met bescheiden keukentje. De overheid zet zoiets neer, geeft de beschikking over twee leerkrachten en verder moeten ze het maar uitzoeken. Hier en daar een kast met een paar boeken, tafels en stoeltjes maar verder hadden ze bitter weinig.

In 2017 was er nog sprake van dat de school gesloten zou worden maar het is toen gelukt om het te behouden. Wel hebben ze zich er toen goedkoop vanaf gebracht door flink te bezuinigen op de eerder genoemde dakreparatie. Zelfs werden zij indertijd voorzien van nieuwe tafels en stoelen in de eetruimte. Dat kon dus wel! De door ons meegebrachte educatieve attributen waren uiteraard meer dan welkom!

HANS KERSTEN

School Armenia/ Montenegro

Het is alweer 20 jaren geleden dat de wereld werd opgeschrikt door de aardbeving in en rond Armenia in Colombia. Duizenden mensen kwamen daarbij om het leven en van de 23 scholen en kinderdagverblijven waren er nog maar twee bruikbaar.

HOGAR was bijna twee weken later ter plaatse! Toeval, want een bezoek aan het I.C.B.F. stond op onze agenda. Er lagen twee adoptie dossiers in Armenia. Het I.C.B.F. gebouw was voor de helft ingestort en in het gedeelte dat nog overeind stond was het archief gevestigd! De dossiers waren er nog.

Uiteraard werden deze met spoed afgehandeld om HOGAR ter wille te zijn en de te adopteren kinderen zo snel mogelijk in veiligheid te brengen. Nabevingen waren voorspeld! Om een lang verhaal in te korten is het de lezer al wel duidelijk dat HOGAR indertijd besloten had hulp te bieden door een van de scholen opnieuw te bouwen. Gesprekken met de neef van Fausto, die in Armenia woonde en de burgemeester, namen wij contact op met de koffiebond van Quindio. Het was immers een van hun scholen welke voor ons het beste uitkwam om opnieuw te bouwen. Met gebruikmaking van bestaande tekeningen van andere scholen werd besloten om de school in Montenegro ter hand te nemen. De lezers is inmiddels wel bekend dat de school gebouwd is in een "L" vorm met in het midden een bescheiden woning voor de meester of juffrouw! Het was de bedoeling dat in de voet van de " L" een medische post geplaatst zou worden. Dit omdat de school nogal afgelegen ligt en de combinatie ideaal leek. Later zou blijken dat we hierdoor met twee ministeries te maken hadden, onderwijs en gezondheid. Het ministerie van gezondheid gaf geen toestemming. Zodoende werd het betreffende gedeelte voor lange tijd als opslag gebruikt. Jammer!

Bij ons bezoek dit jaar in februari 2020, had er een aanpassing plaats gevonden. De twee ruimtes waren omgetoverd tot slaap/woonkamertjes voor de kokkin en de adjunct directeur. In het midden was een toilet en douche gemaakt. Fantastisch idee. Eindelijk, na 18 jaren na de opening van de school is dan toch eindelijk het volledige gebouw in gebruik. HOGAR had weliswaar vorig jaar de donatie hiervoor niet bestemd maar met medeweten van Fausto was e.e.a. tot stand gekomen. De "verrassing" die Fausto voor mij in petto had, had uiteraard mijn volledige instemming. Mooi gedaan en in het belang van "onze" school! In de school zelf zal de bedrading volledig worden herzien en hier en daar de verlichting worden aangepast. Het is ons dus weer gelukt om ook dit project goed te steunen. Het is en blijft immers wel de allereerste school die door HOGAR is gebouwd. Aardbeving bestendig en in de nationale Hollandse driekleur, rood, wit en blauw!

HANS KERSTEN

Fam. Brosens reisden naar Colombia en hadden een fantastisch bedrag ingezameld! Zij zijn hiervoor naar ons project in Montenegro gereisd en hebben met eigen ogen de rood-wit-blauwe school kunnen aanschouwen!!

Institution Educativa Bartolomeloboguerrero Cali

Een hele mond vol! Claudia Villaquiran is rector van dit grote college voor middelbaar onderwijs. Met ruim 2000 kinderen verdeeld over twee vestigingen. Drie jaar geleden heeft HOGAR dit college geholpen om voor twee leslokalen een airconditioning te laten installeren. In 2018 werd besloten om voor nog twee klassen een airco te plaatsen!

Bij ons bezoek dit jaar, maart 2019, zijn wij opnieuw gezwicht om hulp te bieden. Ik zeg expres "gezwicht" omdat dit college eigenlijk veel te groot is voor HOGAR voor onze projectpot. Een taak voor de overheid is hier zeerzeker weggelegd. Helaas beperkt de overheid zich maar al te vaak tot de uiterst nodige dingen. Maar in de praktijk blijkt ook nu weer dat diezelfde overheid het college maar " laat zwemmen " met andere woorden, zoek het maar lekker zelf uit! Ook nu weer staan ze voor een groot probleem. Om ruimte intensief te gebruiken maakt men gebruik van een opklapbare, metalen, schuifwand zodat de aula ruimte, na het eten, weer gebruikt kan worden als twee leslokalen. Het is een wand van zes meter. Het ophangsysteem is dusdanig verzwakt en gezakt dat de deur niet meer open kan. Gedacht werd aan een nieuwe ondersteunende balk! " Dat kan helemaal niet want dan zakt de wand binnen de kortste keren weer naar beneden omdat de overspanning veel te groot is. Je moet hier een metalen balk installeren als geleider van de deuren. " Aldus mijn zwager, Peter Shaw, die architect is en met mij meereisde dit jaar. Na zijn uitleg waren ook wij ervan overtuigd dat er geen andere uitweg was dan de volledige wand, bestaande uit 6 grote 1 meter brede deuren, volledig te vervangen! Maar dan wel met de voorwaarde dat dit op 50/50 basis met de overheid moet gebeuren. Het is tenslotte hun pand toch?

Nou, dat was niet tegen dovemansoren gezegd. Claudia ging in conclaaf met een paar van haar directeuren en samen kwamen zij tot de conclusie dat zij dit aanbod met beide handen wilden aanpakken. De hele ruimte zou hierdoor weer volledig in gebruik kunnen worden genomen. Blij en knuffels van Claudia voor mij en Fausto!!

HANS KERSTEN

Wereldkinderen

Wet en regelgeving

Wereldkinderen is in 2017 begonnen met het project Historie en Roots om beschikbare informatie te verzamelen over interlandelijke adopties. In samenwerking met de universiteit van Leiden. (De navolgende tekst is ontleend aan dit onderzoek).

Internationale wet- en regelgeving

Colombia was een van de eerste landen die het Haags Adoptieverdrag onderteken. Het subsidiariteitsbeginsel was een belangrijk onderdeel van het Haags Adoptieverdrag. Dit houdt in dat kinderen die niet bij hun biologische ouders kunnen opgroeien, moeten worden geplaatst bij familieleden of adoptieouders in hun land. Pas als in het land geen adoptie- of pleeggezin wordt gevonden, mag een kind worden geadopteerd door buitenlandse ouders. Vanaf het moment dat het Haags Adoptieverdrag van kracht ging, werden de rapportages over de kinderen beter.

Colombiaanse wet- en regelgeving

De eerste Colombiaanse wet met betrekking tot kinderbescherming komt uit 1946. Sinds 1960 is adoptie in Colombia mogelijk. In 1964 kwamen er nieuwe wetten, waarin de normen en procedures voor zorg en adoptie werden vastgelegd. Hierbij werd ook het ICBF opgericht. De regelgeving met betrekking tot adoptie liep via het ICBF. Binnenlandse adoptie was in Colombia nog niet groot. De kinderen die wel binnen Colombia geadopteerd werden, waren met name jonge en gezonde kinderen. Binnenlandse adoptie hoefde niet per definitie beter te zijn. Binnenlandse adoptie kon ook betekenen dat kinderen een soort veredelde huisslaaf werden en niet werden behandeld als eigen kinderen. In 1981 werd een recordaantal kinderen uit Colombia naar het buitenland geadopteerd, dit betrof 3900 kinderen. Vergeleken met andere landen waren de regels in Colombia met betrekking tot adoptie uitgebreider. In de loop der jaren zijn de regels ook meerdere keren aangepast. Dit had vaak gevolgen voor Nederlandse adoptieouders die een kind uit Colombia wilden adopteren. In 1976 werden in de richtlijnen van het ICBF gezondheidscontroles aanbevolen, zodat afwijkingen, ongeneeslijke ziekten of bijvoorbeeld ondervoeding, ademhalingsproblemen en infecties konden worden vastgesteld. In 1983 werden voor de procedure via de kinderbescherming nieuwe richtlijnen opgesteld. De ouders moesten minimaal vier jaar getrouwd zijn en minimaal één van de ouders diende af te reizen. Ook werd de voorkeur gegeven aan ongewenst kinderloze ouders boven ouders die uit ideologische overwegingen wilden adopteren. Verder werden er ook leeftijdsgrenzen ingesteld: ouders tot ongeveer 35 jaar konden een kind opnemen van 0 tot 2 jaar, ouders tot ongeveer 45 jaar een kind van 2,5 tot 7 jaar en ouders tot 50 jaar een kind van 7,5 tot 12 jaar. Dit waren de Colombiaanse richtlijnen, die afweken van de richtlijnen die door het Ministerie van Justitie in Nederland waren vastgesteld, namelijk dat er maximaal 40 jaar leeftijdsverschil mocht zitten tussen de oudste ouder en het kind. Bij de tehuizen konden er andere richtlijnen gelden. CRAN en Ayúdame hanteerden de leeftijdsgrens van ouders voor het adopteren van een baby van maximaal 36 jaar en accepteerden vanaf eind 1984 geen aanvragen van gezinnen die drie of meer eigen of geadopteerde kinderen hadden.45 FANA, Los Pisingos en Los Chiquitines hanteerden op dat moment geen leeftijdsgrens. Deze tehuizen stelden in die tijd wel als voorwaarde dat tenminste een van de ouders naar Colombia kwam om het kind op te halen.

In 1984 werd een wijziging ingevoerd met betrekking tot het tekenen van een afstandsverklaring. Tot juli 1984 kon een moeder die haar kind wilde afstaan een afstandsverklaring tekenen bij een kindertehuis. Deze afstandsverklaring moest getekend worden bij de kinderbescherming. Als de moeder dit weigerde of al verdwenen was voor ze haar handtekening had gezet, moest het kind officieel verlaten verklaard worden. In de praktijk zorgde dit voor een vertraging van enkele maanden.

Vanaf 1985 was het vanwege de nieuwe richtlijnen van de ICBF niet meer mogelijk om een escort Wereldkinderen of Hogar te laten reizen en moesten ouders zelf reizen. Een uitzondering kon gemaakt worden als ouders al een keer in Colombia waren geweest om hun eerste adoptiekind op te halen en nu bij hetzelfde contact een aanvraag indienden voor een tweede kind. Ouders moesten ook bereid zijn een kind op te nemen ouder dan één jaar en een negroïde kind. Hiervoor konden ouders hun voorkeuren opgeven, maar dat was na deze nieuwe richtlijnen niet meer mogelijk. Verder moest één van de ouders tenminste 25 jaar oud zijn en ze moesten een goede opleiding en een goed inkomen hebben, zodat ze het kind goed konden op laten groeien.

In 1989 werd de procedure door het ICBF wat ingekort. In plaats van drie stappen, waren er nu twee fases. Aspirant adoptieouders moesten een brief opstellen voor het comité en met deze brief ook het gezinsrapport en foto's versturen. Op basis van deze gegevens werd beslist of men akkoord ging met de aanvraag. Bij positief besluit mochten de echtparen hun documenten in orde maken en naar Colombia sturen. Het comité zorgde er dan voor dat de papieren werden doorgestuurd naar één van de 26 regionale bureaus van het ICBF. Op de regionale bureaus werden de papieren op de wachtlijst geplaatst. De tijd tot er een voorstel kwam, kon wisselen van twee maanden tot meer dan een jaar. De rechtbankprocedure kon variëren van drie tot zes maanden. Daarna konden ouders reizen om hun kind te halen. In 1990 was er een belangrijke wijziging in de adoptieprocedure in Colombia. Door deze wijziging werden 'private adoptions' uitgesloten en konden kinderen alleen geplaatst worden via het ICBF en 'approved adoption agencies'. Volgens een nieuwe wet moesten beide adoptieouders in Colombia aanwezig zijn bij de start van de gerechtelijke procedure. Voor die tijd reisden ouders pas naar Colombia als de adoptieprocedure bij de rechtbank was afgrond en hoefden ze in Colombia alleen nog maar de uitreispapieren voor het kind in orde te maken. Na ruim een week konden ze dan weer terug naar Nederland. Door de wetswijziging werd de wachttijd tussen de toewijzing en het vertrek naar Colombia korter. Per stad en per rechtbank kon het verschillen. Bij adopties na de wetswijziging hadden adoptieouders in Colombia eerst een gesprek met een Defensora de Menores, ongeacht of via een tehuis of het ICBF werd geadopteerd. Dit was een soort advocaat van de kinderbescherming die de belangen van minderjarigen behartigde. Deze advocaat gaf na het gesprek een document af, waarin hij of zij zich akkoord verklaarde met de adoptie.

Met deze verklaring en alle andere documenten werd de adoptieaanvraag bij de rechtbank ingediend. Binnen tien werkdagen moest de rechter de officiële uitspraak doen. De rechter had ook het recht een of meerdere documenten te weigeren, omdat er wat aan zou mankeren. Adoptieouders hadden dan tien werkdagen de tijd om het mankement te verhelpen, waarna weer een termijn van tien werkdagen inging voor de rechter. In die tien werkdagen plande de rechter een datum, waarop hij de officiële adoptie-uitspraak zou doen. Bij die uitspraak moest tenminste één van de adoptieouders aanwezig zijn. De rechter deed een officiële adoptie-uitspraak (sentencia), waarmee het kind direct de nieuwe achternaam en eventueel een nieuwe voornaam kreeg. Ouders mochten de voornaam van het kind alleen veranderen als het kind jonger dan drie jaar was. Na de adoptie-uitspraak moesten ouders nog een aantal papieren op orde maken voordat ze het kind mee konden nemen: een nieuwe geboorteakte met de nieuwe naam, een uitreisvergunning en een paspoort. In totaal duurde het hele adoptieproces in Colombia zo'n zes weken. In Bogotá duurde het proces vaak wat langer. Het kon daar zelfs zo lang duren, dat Wereldkinderen de mogelijkheid onderzocht om twee keer te reizen: eerst ongeveer een week om de procedure te starten en daarna nog een keer een week om het kind op te halen. Dit werd ook een aantal keer door ouders uitgeprobeerd. Ouders die via Hogar adopteerden verbleven vaak drie of vier weken in Colombia. In 1990 gingen ook nieuwe wetten in werking met betrekking tot de adoptiedossiers. Hierin stond dat alle administratieve of gerechtelijke documenten en verslagen over het adoptie-proces onder geheimhouding bewaard moeten worden voor een termijn van dertig jaar. Deze geheimhouding kan worden opgeheven als aan de Defensor de Familia een met redenen omkleed verzoek wordt gedaan. Het verzoek kan worden ingediend door de geadopteerde, met toestemming van de adoptieouders.

In de wet wordt ook verklaard dat iedere geadopteerde recht heeft zijn herkomst en familieband te kennen, maar dat het aan de adoptieouders is om te bepalen of een minderjarige daar aan toe is. Voordat deze wet van kracht werd, werden in de praktijk de dossiers ook al lang bewaard. Het systeem was echter niet altijd even efficiënt. Soms komt het daardoor voor dat men dossiers niet meer kan vinden, zeker als het om een ouder dossier gaat uit de jaren zeventig.

Nederlandse wet- en regelgeving

In 1956 werd de eerste Nederlandse adoptiewet van kracht. Deze adoptiewet was gericht op binnenlandse adoptie. Voor interlandelijke adoptiekinderen bestond nog geen procedure.

Toen in de jaren zeventig de interlandelijke adoptie sterk opkwam, was er behoefte aan nieuwe wetgeving. In 1974 kwam er een aangepaste adoptiewet die gold voor alle zendende landen. In 1989 trad de Wet Opneming Buitenlandse Kinderen ter Adoptie (WOBKA) in werking. Met deze wet werd onder andere een vergunningenstelsel ingevoerd. Alleen adoptieorganisaties die door het Ministerie van Justitie waren erkend, mochten nog bemiddelen bij adopties. Nederland ratificeerde net als Colombia het Haags Adoptieverdrag. Dit gebeurde in 1995. Om te kunnen adopteren hadden ouders een beginseltoestemming nodig. Voordat in 1956 de eerste adoptiewetgeving van kracht werd, was de beginseltoestemming al nodig voor pleegouders. In de nieuwe adoptiewetgeving werd dit overgenomen. Ouders moesten in Nederland onder andere een gezondheidsverklaring, een Verklaring Omtrent Gedrag (VOG) en een werkgeversverklaring overleggen. Daarnaast werd van ouders gevraagd referentiebrieven van vrienden en/of familie mee te sturen.

In Nederland werd door Wereldkinderen bepaald of ouders via het ICBF of via particuliere tehuizen zouden adopteren. Dit werd bijvoorbeeld gedaan aan de hand van voorkeuren: baby's kwamen zelden via het ICBF. De wachtlijst voor de kindertehuizen was echter langer.

Hogar werkte uitsluitend met het ICBF. Bij Hogar mochten ouders geen voorkeuren opgeven voor kleur, ras of sekse. Alleen als een echtpaar bijvoorbeeld al twee jongens had, mochten ze een verzoek doen voor een meisje, maar het ICBF bepaalde dat. Qua medische achtergronden konden ouders aangeven wat ze wilden accepteren. Het was de norm dat broertjes en zusjes samen werden geplaatst. Met aparte plaatsing gingen Wereldkinderen en Hogar niet akkoord. Zowel Hogar als Wereldkinderen merkte dat door het ICBF soms kinderen die niet aan elkaar verwant waren aan elkaar werden gekoppeld en voorgesteld als siblings, zodat bepaalde kinderen werden geadopteerd die bijvoorbeeld door hun leeftijd minder snel in aanmerking kwamen voor adoptie. Hogar is hierover het

ADOPTIEONDERZOEK

gesprek aangegaan met het ICBF. In een brief van Wereldkinderen aan adoptieouders werd genoemd dat het ICBF soms één kind voorstelde en op het moment dat de ouders in Colombia waren om het kind op te halen, ze werden geconfronteerd met de vraag of ze er nog een kind bij wilden. In Colombia was het wel mogelijk om kinderen 'zomaar aan elkaar te plakken', maar in Nederland was dat verboden. Wereldkinderen deed in de brief het dringende verzoek om niet op het aanbod in te gaan. Deden adoptieouders dat wel, dan zou Wereldkinderen zich direct terugtrekken als bemiddelende organisatie. Het is niet bekend of dit ook is gebeurd.

Als een kind via een particulier tehuis werd geadopteerd, kon het kind komen van een moeder die verbleef in een moederhuis. Moeders kregen daar begeleiding tijdens de zwangerschap. Ze kregen lessen over afstand doen, schaamte schuldgevoel. De moeders konden voor de bevalling al afstand doen van het kind. Na de bevalling hadden moeders nog dertig dagen om terug te komen op hun beslissing om het kind af te staan. Voor 1990 duurde deze periode drie maanden. Als deze periode verstreken was, werd de voogdij overgedragen aan het tehuis. Het gebeurde niet vaak dat een moeder achteraf op haar beslissing terugkwam. De meeste bronnen geven aan dat moeders de vrije keuze hadden om hun kind af te staan. Een enkele bron geeft aan dat het kon voorkomen in particuliere kindertehuizen dat moeders die hun kind afstonden en terugkwamen op die beslissing, de medische rekening en de kosten voor de verzorging van het kind moesten betalen. Dit was om uitbuiting van kindertehuizen tegen te gaan, zodat de voorzieningen niet werden gebruikt als hotel. In deze bron staat echter niet vermeld waardeze informatie vandaan komt en om welk tehuis dit gaat. Als de ouders van een kind onbekend waren, werd na verloop van tijd een verlatenverklaring (declaración de abandono) opgemaakt. Door het ICBF werd altijd onderzoek gedaan naar het vangnet van het kind voordat werd overgegaan tot buitenlandse adoptie. Eerst was er de regel van verplichte publiciteit: in de krant werd een artikel geplaatst met een foto en wat gegevens over het kind en de vraag of iemand het kind kende. Ook konden ouders gezocht worden door middel van foto's op melkpakken en oproepen via televisieprogramma's en de radio. Als een kind een jaar lang bij het ICBF zat en de ouders onbekend bleven of niet zelf in staat bleken het kind te kunnen opvoeden, werd het kind adoptabel verklaard. De kinderen die via het ICBF werden geadopteerd, waren daarom gemiddeld ook wat ouder, vaak boven de twee jaar. Ook waren er vaker broertjes en zusjes bij of kinderen met een verhoogd medisch risico.

De hoeveelheid informatie over de kinderen die uit een particulier kindertehuis kwamen, was meestal kleiner dan de hoeveelheid informatie over de kinderen van het ICBF. De informatie over baby's was daarnaast iets beperkter. Daarnaast zijn de kinderrapporten vanaf de eerste adoptie in 1973 tot begin jaren tachtig vaak summierder dan die van latere adopties. Dit komt doordat in Colombia in die tijd werd gedacht dat het voor kinderen beter was om bepaalde dingen niet te weten, zoals alcoholgebruik van de vader of ernstige psychische problematiek van de moeder. De adoptieouders moesten veel papieren in orde maken. Zij moesten de volgende documenten opsturen: een aanvraag tot goedkeuring, een motivatiebrief, een sociaal rapport, een psychologisch rapport, een verklaring omtrent gedrag, een arbeidscertificaat, medische certificaten, huwelijksregistratie, geboortegegevens, verplichting tot follow-up en foto's. Als de papieren van aspirant-adoptieouders die via Hogar adopteerden in Nederland in orde waren, werden deze meteen, na een beëdigde vertaling, doorgestuurd naar Colombia. Vervolgens moesten de documenten in Colombia nog naar de notaris en dan werd het door de advocaat ingediend bij het ICBF. Daarna ontvingen de ouders een afschrift. Zo bleven ze op de hoogte van waar hun dossier zich bevond. Het duurde meestal niet veel langer dan een jaar tot er een voorstel kwam via Hogar.

Bij Wereldkinderen duurde dit gemiddeld één tot anderhalf jaar.

Als via het ICBF werd geadopteerd, werden de documenten opgestuurd naar een centraal kantoor in Bogotá. Dit Centraal Comité moest de aanvraag van aspirant adoptieouders goedkeuren. Dit gebeurde in vrijwel alle gevallen. Voor 1985 werden dossiers daarna willekeurig verdeeld over ICBF-kantoren in de regio's. Kinderen in sommige nederzettingen kwamen hierbij niet voor matching in aanmerking. Na meerdere klachten werd er vanaf 1985 alleen nog gematcht op het ICBFhoofdkantoor in Bogotá. Als kinderen heel lastig te matchen waren, doordat het om siblings ging of doordat er medisch iets gecompliceerds was, werd de matching overgelaten aan Wereldkinderen. Dan zochten zij naar geschikte ouders. In de meeste gevallen vond de matching echter bij het ICBF plaats. In Nederland kreeg men bericht als er een voorstel was. Daarbij werd vermeld hoe oud het kind was, welke achtergrond het kind had en aan welke familie het kind was gematcht. Wereldkinderen of Hogar keek vervolgens of de match klopte. Als het klopte, belde de maatschappelijk werkster naar de familie dat er een kind was. De ouders kwamen dan naar Wereldkinderen of Hogar en de rapportage werd besproken. De rapportage bevatte achtergrondinformatie van de moeder en van de vader (als die bekend was), over de gezondheid van het kind, bij welk pleeggezin of kindertehuis het kind was ondergebracht en hoe de ontwikkeling van het kind verliep. Als bekend was wie de ouders waren, zat er een afstandsverklaring bij. Als de ouders onbekend waren, zat er een verlatenverklaring bij. Adoptieouders konden aan de hand van de rapportage aangeven of ze dit kind wilden. Toen binnenlandse adoptie in Colombia steeds meer opkwam, werden aan Hogar steeds meer kinderen toegewezen met medische problematiek. Hogar was afhankelijk van de medische rapporten van het ICBF, die er ook belang bij hadden bepaalde kinderen met ernstige medische achtergronden te plaatsen. Hierdoor bleek bij een aantal Adopties uit Colombia, dat zij hele andere dingen vertoonden dan waar de arts voor had getekend. Vanaf 2000 werd daarom afgesproken dat hun contactpersoon naar een onafhankelijke arts zou gaan, in aanvulling op het medische rapport van het ICBF.

Bij Wereldkinderen was de ervaring dat de medische informatie van kinderen uit tehuizen en het ICBF vaak wel klopte. Het ICBF onderschatte in het begin dat het belangrijk was voor kinderen om alle informatie te hebben over hun achtergrond. De gedachte was dat het kind een nieuw leven zou starten. Het is daarom mogelijk dat er van adopties van voor 1995 in Colombia meer informatie ligt dan in het dossier zit. Deze informatie is echter niet georganiseerd, dus moeilijk te vinden. Het archiveren was in die periode ook nog niet verplicht. Voor zowel adopties die via Hogar zijn verlopen als adopties die via Wereldkinderen zijn verlopen, zijn schaduwdossiers aangelegd. Bij Wereldkinderen bevatten die dossiers vaak de meeste documenten die de adoptieouders ook hebben: de achtergrondinformatie van het kind en de officiële documenten uit Colombia. Adoptieouders moesten die documenten zelf opsturen naar Wereldkinderen. Bij Hogar hebben de adoptieouders de achtergrondinformatie ook gekregen, maar deze informatie ontvingen ze rechtstreeks van het ICBF. Meestal werd er geen kopie opgestuurd naar Hogar. De archieven zijn daardoor onvolledig. Het kan hierdoor voorkomen dat een geadopteerde bij het zoeken naar roots het dossier opvraagt, maar dan op een onvolledig dossier stuit. Vanwege de onvolledige dossiers van Hogar is de informatie over de achtergrondverhalen gebaseerd op de archieven van Wereldkinderen. Om een beeld te krijgen van de achtergronden van de kinderen die ter adoptie werden afgestaan, zijn dossiers uit de archieven van Wereldkinderen geraadpleegd. Deze kwamen voornamelijk uit eind jaren tachtig tot begin jaren negentig. Er waren iets meer jongens dan meisjes bij. De kinderen waren afkomstig uit verschillende steden, maar de grootste groep was afkomstig uit Bogotá. Ook uit Cali en Medellín kwam een grotere groep. Mogelijk komt dit doordat er in die steden veel problematiek was met betrekking tot drugs. Uit de meeste particuliere tehuizen was een klein aantal kinderen afkomstig. Ongeveer de helft van de kinderen kwam via het ICBF. Deze kinderen kwamen uit verschillende regio's in Colombia, maar met de grootste aantallen uit Cali en Medellín.

Het grootste deel van de kinderen had geen blijvende medische aandoening. Ondervoeding kwam wel vaak voor. In vrijwel alle dossiers was ook een ontwikkelingsrapport aanwezig met informatie over de lichamelijke ontwikkeling van het kind. Een psychologische rapportage was slechts bij een aantal kinderen aanwezig. In veel achtergrondverhalen werd de reden voor afstand niet direct genoemd. In verhalen waarin dit wel werd genoemd, waren de kinderen vaak uit huis geplaatst door de kinderbescherming of was de moeder te arm om voor haar kind te zorgen. Ook kwam het een aantal keer voor dat een baby werd afgestaan na een verkrachting. Daarnaast was er een klein aantal kinderen dat te vondeling was gelegd of op straat was aangetroffen. Van deze kinderen was meestal geen achtergrondinformatie bekend, tenzij het gelukt was om de familie op te sporen.

De lengte van de achtergrondverhalen was vaak één à twee kantjes. In de meeste gevallen werd daarin de naam van de moeder genoemd. In minder dan de helft van de verhalen werd ook de leeftijd van de moeder genoemd. De leeftijd varieerde van minderjarig tot bijna veertig, maar over het algemeen waren de moeders jong, gemiddeld waren ze begin twintig.

In de helft van de achtergrond verhalen werd geschreven dat de moeder ook andere kinderen had. Wanneer dit genoemd werd, werd er vaak bij gezegd dat de moeder voor deze kinderen kon zorgen, maar dat ze een extra baby er niet bij kon hebben, vanwege armoede. Andere informatie die vaker over moeders werd geschreven was het opleidingsniveau, haar geboorteplaats, haar beroep (in een aantal gevallen prostituee) en haar burgerlijke staat (in de meeste gevallen ongehuwd). Ook werd in een aantal achtergrondverhalen genoemd dat de moeder overleden was. In enkele verhalen werd nog meer informatie gedeeld, zoals hoe ze eruit zag of dat ze geen vaste verblijfplaats had. Over de vaders was vaak minder bekend. In minder dan de helft van de verhalen werd wel iets over de vader geschreven. Vaak was dit de naam en iets over de relatie met de moeder, bijvoorbeeld hoe ze elkaar hadden leren kennen. In een enkel verhaal werd het overlijden van de vader genoemd, zijn beroep, leeftijd, iets over zijn uiterlijk of dat hij analfabeet was. In tweederde van de achtergrondverhalen werd niets genoemd over overige familie. In de verhalen waarin wel de familie werd genoemd, ging dit vaak over de grootouders van het kind, soms over ooms en tantes en een enkele keer over een ander familielid. In een derde van de verhalen werd de verblijfplaats voor de adoptie niet genoemd. In de verhalen waarin deze wel genoemd werd, hadden kinderen vaak op meerdere plaatsen verbleven. Pleeggezinnen kwamen het vaakst voor, gevolgd door de biologische ouders, een tehuis, familie of overige bekenden, zoals buren. Hoewel Colombia bekend staat als een katholiek land, werd in geen enkel verhaal iets over religie genoemd. De etnische achtergrond werd wel vaak genoemd, vooral om het kind te omschrijven, vaak als 'van het mestieze ras', bij een enkel kind 'van het negroïde ras' of van Indiaanse afkomst.

Om een kind uit Colombia te kunnen adopteren, is een verlatenverklaring of afstandsverklaring nodig en moet de rechtbank de adoptie uitspreken, De Sentencia. In een derde van de dossiers zat een verlatenverklaring en bij een ruime meerderheid zat De Sentencia in het dossier. Of er ook een geboorteakte in het dossier zat wisselde. In de meeste dossiers zat alleen de nieuwe geboorteakte of zaten geen geboorteaktes. In een aantal zat alleen de oorspronkelijke, of zowel de nieuwe als de oorspronkelijke.

Deze papieren hadden ouders wel nodig om hun adoptiekind uit Colombia mee te kunnen nemen. Mogelijk beschikken zij zelf wel over deze papieren, maar hebben ze hiervan geen kopieën opgestuurd naar Wereldkinderen.

HANS KERSTEN (Met dank aan het onderzoek Wereldkinderen).

Infrastructuur in Colombia vooruit als een speer

Het doel van de reis voor mij, als HOGAR medewerker, is om alle projecten te bezoeken. Fausto doet zijn werk uitstekend maar ook hij vindt het belangrijk dat wij bekijken wat er met ons geld in Colombia gebeurt. Hiervoor is het wel noodzakelijk dat we de nodige kilometers afleggen.

Van Medellin naar Pereira, dan gratis overnachten in Pereira op finca La Neca. Dan op en neer naar Armenia/Montenegro en weer slapen in Pereira. Door naar Tulua, gratis slapen op de finca van de zus van Fausto, Angela. Volgende dag door naar Cali, waar we gratis gebruik mogen maken van het appartement van Angela, Fausto's zus. En dan de terugreis via Hispania om gratis te overnachten bij de broer van "onze"Angela. Vervolgens weer naar Medellin en Rio Negro. Dit hele gebeuren omhelst een reis van rond de 1500 km!

Op de reis, dit jaar in 2020, werden we zeer regelmatig geconfronteerd met wegwerkzaamheden met lengtes van 3 a 5 km. Hierdoor duurde de trip naar Pereira maarliefst 2 uur langer! 20 minuten wachten en dat meerdere malen was aan de orde van de dag! Lekker even de benen strekken en dan snel weer in de auto met de airco aan, want 35 graden is best wel warm. Overal zijn ze bezig met de wegen te verbreden van 2 naar 4 banen. Ook rijden we vele kilometers over al gerealiseerde nieuwe wegen, in een woord fantastisch! Om landslides te voorkomen worden de zijwanden van de wegen stevig verankerd. Viaducten, twee tunnels van 8 a 9 kilometer lang en mooie, ongelijke, kruisingen. Het kan niet op. Bruggen en peilers van meer dan 100 meter hoog! Ja, Colombia doet er echt alles aan om de infrastructuur te verbeteren en te zorgen dat het verkeer sneller kan doorrijden. De verschillende hoogtes en de ontelbare bochten zorgen ervoor dat het verkeer te traag verloopt. Ook al omdat al het vrachtverkeer over de weg gaat. Ontelbare vrachtwagens vertragen de boel flink. Het is duidelijk te zien dat dit veranderd! Maar de financiële consequentie laat zich raden. Wij, in Nederland betalen maandelijks onze wegenbelasting maar in Colombia betaald alleen de gebruiker van desbetreffende wegen. Dus.... om de haverklap wordt het weer in de rij staan om tol te betalen. En dat hakt er toch behoorlijk in op afstanden zoals wij die hebben afgelegd. Maar goed, je ziet overduidelijk wat ze er voor terug krijgen.

HANS KERSTEN.

Veel wegomleidingen op de Colombiaanse wegen. Peligro!

PauliPraat

Corona... Een half jaar geleden hadden we er nog maar net van gehoord en nu beïnvloedt het ons hele leven. De eerste weken was het nog wel knus, zo met je gezin in huis. Inmiddels begint het me danig de keel uit te hangen!

Toen in maart de scholen dicht gingen, begon hier thuis een lastige periode. Als je namelijk als puber hebt gekozen voor een sportopleiding, dan wil je ook sporten. En dus niet, in plaats van sporten, verslagen maken óver sporten. Als je dan ook nog eens enorm behoefte hebt aan structuur, dan is zo'n virus nou niet direct prettig. Een periode van discussie begon. Diverse mails van de mentor volgden. Video-gesprekken kwamen er ook bij kijken. De strekking was steeds hetzelfde: Hij is niet (of niet merkbaar) aanwezig in de digitale les, hij loopt 21 opdrachten achter, hij heeft nog geen verslag ingeleverd, hij reageert niet op onze mails en apps, hij is voor ons onbereikbaar.

Nou, beste mentor: welkom in mijn wereld! Als deze puber iets vindt, dan vindt hij dat. En dan kan je op je kop gaan staan, maar dan blijft hij dat vinden. Of 'ie nou gelijk heeft of niet. Denk maar niet dat ik als moeder niet probeer hem in beweging te krijgen! Ik heb gesmeekt, gepraat, gehuild, geschreeuwd, de Playstation controllers in de kluis gestopt, de mobiele telefoon aan banden gelegd, dan weer geknuffeld, en vervolgens de hele rits weer opnieuw. Met als enige reactie: 'Mam, het komt goed, heus, vertrouw me nou maar.' Uiteindelijk, toen het echt 5 voor 12 was en het eigenlijk niet meer kon, begon hij aan een inhaalrace. Met letterlijk een paar uur voor de absolute deadline (namelijk: de docenten-vergadering) had hij toch alles ingeleverd wat er ingeleverd moest worden. Een zucht van opluchting door het huis. En: 'Zie je nou wel Mam?'

Half oktober. De mentor op de voicemail: of we even contact wilden opnemen? En daar gingen we weer: een videogesprek. Deze keer was de boodschap heel duidelijk: Jongeman, we zijn het zat. Je hebt tot aan de kerstvakantie. Als jouw houding per direct niet drastisch verbetert, houdt het bij ons op school voor jou op!

Ik schrik. Dit is dus echt de aller-allerlaatste kans. En dus: smeken, praten, huilen, Playstation controllers weer weg. Lange gesprekken. Gevraagd: wat wil je dan zélf het liefst? Antwoord: Ik wil deze opleiding afmaken, maar ik vind het moeilijk. Onze reactie: Misschien helpt het dan als je eens je lessen volgt en eens een boek open doet? Antwoord: Een diepe zucht: Maar daar heb ik echt geen zin in. We vragen: Hoe kunnen wij jou helpen, wat heb je nodig? Een moppertoon: 'Niks!'

Tja. En dan? Als moeder wil ik maar één ding: dat mijn jongens gelukkig en gezond volwassen worden, hun leven kunnen leiden zoals ze dat willen en ook nog eens hun geld op een eerlijke manier kunnen verdienen met iets wat ze leuk vinden. Op dit moment voel ik me als moeder hopeloos falen. Ik zoek steeds terug in mijn brein waar ik precies fout ben gegaan. Had ik op de basisschool strakker op het huiswerk maken moeten zitten? Of juist niet? Moet ik hem nu dan maar gewoon op zijn snufferd laten gaan? Mijn gedachten maken overuren. Hij zegt dat hij dit wil, maar hij is er niet gelukkig mee. En ik sta aan de zijlijn en kan helemaal niks doen. Hij moet het zelf doen. Zoals mijn schoonmoeder zegt: 'Over een paar jaar kan je er waarschijnlijk om lachen.' Nou... laten we het hopen.

stichting-hogar.nl

Voor maar € 17,50 schenkt u al een schooltas met alle benodigdheden voor een heel schooljaar aan een kind in Colombia.

Een kind, een tas!

Maak € 17,50 over op

NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn

o.v.v. 'schooltas'

De tassen met inhoud worden door Fausto ingekocht in Colombia!

Vaak ontvangen we goede ideeën om extra geld in te zamelen voor de projecten in Colombia. Daarnaast zijn er al veel leden en adoptieouders die zelf geld inzamelen voor een bepaald project.

Hoewel we als Sichting HOGAR alle projecten dit jaar konden steunen, willen we ervoor zorgen dat we dit kunnen blijven doen. Sponsors zijn vaak dichterbij dan je zou denken, maar dan moeten we wel weten waar we moeten zoeken. Hiervoor hebben we uw hulp nodig!

Werkt u bij een bedrijf wat veel doet aan maatschappelijk ondernemen en denkt u dat er wel ruimte is voor een nieuw project? Breng dan eens Stichting HOGAR onder de aandacht! Zoekt uw school nog een goede bestemming voor het zendingsgeld? Wie weet is Stichting HOGAR dan een mogelijkheid!

Met de buren samen een bepaald project steunen? Laat het ons dan weten!

Wij zoeken sponsors

U kunt bij ons informatiepakketten aanvragen. Aan de hand van deze folders en leaflets kunt u heel goed visueel maken hoe Stichting HOGAR de diverse projecten steunt. Informatie aanvragen kan via de website www.stichting-hogar.nl of via info@hogarnieuws.nl

Een kind, een tas!

Maak € 17,50 over op

NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn

o.v.v. 'schooltas'

Plaats hier uw advertentie en steun Hogar projecthulp

Voor meer informatie kunt u contact opnemen met de advertentieverkoop van HOGAR-Nieuws

E-mail: advertentie@hogarnieuws.nl

Alle inkomsten uit de advertentieverkoop gaan in zijn geheel naar de projecthulp van stichting Hogar.

Uw bijdrage in Hogarnieuws?

Uw ervaringen met uw adoptiekinderen kan van onschatbare waarde zijn voor andere ouders. Uw verhalen en tips geven troost en steun.
Stuur uw verhaal naar (eventueel anoniem) redactie@hogarnieuws.nl of per post:
HOGAR-Nieuws
familie Pauli,
Biezematen 22,
7326 KH Apeldoorn

Colofon

Winter 2020–25e jaargang
HOGAR-nieuws is een uitgave voor stichting HOGAR

Redactie

Karin van Dongen en Arjan Parie
Mariëlle en Frank Pauli

Adreswijzigingen en abonnementen:

leden@hogarnieuws.nl

Kopij: redactie@hogarnieuws.nl

Redactieadres:

familie Pauli, Biezematen 22, 7326 KH Apeldoorn, Telefoon: 055-5430414

Ontwerp en Lay-out

PARDON – Studio voor grafisch ontwerp
www.pardon.nl

Bestuur Stichting HOGAR

Hans Kersten, Karel van den Berg, Aralt Brilman, Arjan Parie, Frank Pauli

Aan deze uitgave werkten mee:

Hans Kersten.

Giften

Rekeningnr. NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. HOGAR-Nieuws te Apeldoorn.

Een jaarabonnement van het HOGAR-Nieuws kost € 15,= per jaar, prijswijzigingen voorbehouden. Het HOGAR-Nieuws verschijnt tenminste twee maal per jaar. Het abonnementsgeld dient per vooruitbetaling te worden voldaan. Abonnementen gelden tot wederopzegging en worden zonder tegenbericht automatisch verlengd. Het abonnement is geldig voor een kalenderjaar, dat wil zeggen van januari tot en met december. Opzeggingen dienen daarom schriftelijk vóór 1 december ontvangen te zijn. Aanmeldingen die op een willekeurig moment in een lopend jaar worden ontvangen, betalen het aantal nog te verschijnen uitgaven van het HOGAR-Nieuws. In januari daaropvolgend vindt de betaling plaats voor het komende jaar. De redactie moet de ingezonden kopij soms inkorten of enigszins redigeren.

© HOGAR-Nieuws

Een kind, een maaltijd, een toekomst!

EEN MAAND LANG ETEN OP SCHOOL

Voor maar € 17,50 schenkt u al **een maand lang** een maaltijd aan een schoolkind!

STICHTING-HOGAR.NL
PROJECTHULP COLOMBIA

Een kind, een maaltijd!

Maak € 17,50 over op

NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn

o.v.v. 'Maaltijd'